

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' תצוה י' אדר א' תשפ"ב

החברותא בטאען פנימי לחברים גליון מס' 676

פנינים יקרים

ואתה תצוה (כו, ב) לא הזכיר משה בזה הסדר משא"כ בכל החומש שמשעה שנוולד משה אין סדר שלא הזכיר בזה, והטעם משום שנאמר מחני נא מספרך אשר כתבת (לב, לב) וקללת חכם אפילו על תנאי באה ונתקיים בזה, ועוד דזו הפרשה מדברת במכסיסי כהונה, וממשה היתה הכהונה הגדולה אמורה לצאת אלא ע"י שסירב לילך בשליחות המקום נטלה ממנו ונתנה לאהרן, לכן לא נזכר שמו של משה בפרשה זו, משום עגמת נפש, ע"כ דברי הבעל הטורים, והגאון רבי שאול קצינלביגן זצ"ל מוילנא כתב שמ"מ נרמז שמו בסכום הפסוקים של פרשת תצוה שהוא "קא" במספר הנעלם של משה שהוא מ(ם) ש(ין) ה(א) שעולה למספר קא. (ספר הגהות)

ואתה תצוה את בני ויקחו אליך שמן זית זך וכו' (כו, ב) זך בלי שמרים פרש"י השמן שיצא מכתישת הזית שימש את גרות המנורה וממה שנמסחן פסול למנורה וכשר למנחות, ותימא לפי מנהג העולם היה סבר להיפך השמן הזך למנחות שהיה מאכל, וי"ל מכיון שהמנורה עומדת בקדשי הקדשים ומכיון שהיה שמן בלבד הקפידו שיהיה נקי ביותר אבל במנחות שהוא גם לאכילה לא הקפידו כ"כ על השמרים כמו בהדלקה, ועוד שמן דמנחות היה עמו לבונה וקמח משום כך אינה נקראת תמה. (לקט יושר)

ויקחו אליך וכו' (כו, ב) פירוש לצרכך, שהאדם דעתו בחר בעת האור, וכמו כן אין אורה אלא שמחה, ולזה היה צורך להכנת נפש משה להדיבור שיהיה שורה מתוך שמחה, אבל חוקת עולם לדורותיכם מאת בני ישראל שלדורות ויקחו אלי חוק בלי טעם, וגזירה היא מלפני שהרי כלום לאורה אני צריך וכו' !? (משך חכמה)

לכבוד ולתפארת (כח, ב) פירושו שיהיה הכהן נכבד ומפואר במלבושים נכבדים כי אלה הבגדים לבושי מלכות הן וכו', ועל דרך האמת יאמר שיעשו בגדי קודש לאהרן לשרת בהם לכבוד השם השוכן בתוכם ולתפארת עוזם כדכתיב כי תפארת עזמו אתה (תהלים פט) וכן לפאר מקום מקדשי שהוא מקום בית המקדש מכובד בכבוד השם ובישראל יתפאר. (רמב"ן)

ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה וכו' (כח, ג) חכמי לב אשר... גימטריא יראת, הרמז למי שמלא יראת השם הוא אשר מלאתיו רוח חכמה, והיינו שנאמר (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת ה' וכו' (בעל הטורים).

ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפוד (כח, ד) לא הזכיר מכנסיים לפי שנאמר לכבוד ולתפארת (שם ב) הכוונה לבגד שיש בו כבוד ותפארת והמכנסיים אינם לכבוד ותפארת, וכן לא הזכיר ציץ שלא היה מין בגד וכן מובא באבן עזרא.

וחגרת אותם אבנט אהרן ובניו (כט, ט) תימה דבעשיה הקדים את המעיל חושן אפוד ציץ ומצנפת ואח"כ אבנט, ובסדר יומא (ה, ע"ב) הקדים חגירת האבנט לכה"ג בגדי הכהונה לפני המעיל המצנפת וכו', ויש לומר דחגירה רמז לזירה שהוא מלשון זורה וכן הוא בלשון המקרא אור נא כגבר חלצ"ך (איוב לח, ג) כלומר זירום כולם בעבודה, הקדימו האבנט לבגדים האחרים לתת בטוי לכבודו של הכה"ג וכללם יחד בצווי הלבשה ללמד על הזירה זריזות וזהירות יתירה. (ביאורי מאר"י)

למשחה בהם ה (כט, כט) להתגדל בהם שיש משיחה שהוא לשון שררה לשון רש"י, ואולי כן הוא כי בעבור ששררת ישראל למשוחים היא למלך ולכהן הגדול ישאלו הלשון לכל שררה, ורבותינו אמרו (מגילה יב) שכולן משיחות ממש והכתוב שאמר רוח ה' אלקים עלי וכו' (ישעי' סא) לבשר ענוים דרך משל שימשיל רוח הקודש אשר תחול עליו לשמן הטוב.

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

פאשק שיחת פרא"ש זיע"א אלבא"י שאתח תורה תשל"ח

האבא לזכור ע"י א.א.

רגע, וכל הזמן יש התחדשות של הנ"א יום. זוהי הבחינה של הצדיק אמת, הוא לא חי רק בנ"א יום, כי כל השנה הוא חי בחשבון הנפש כמו שאנו חיים בנ"א יום. נמצא, שאף פעם לא מאוחר. אנו יכולים להתחיל עכשיו, ונהיה דבוקים בצדיקים האמיתיים, והם יתנו לנו את הכוחות מכוחות הנפש שהם השיגו בעבודתם, והם יעלו את כל הניצוצות.

יג

הבה נקוה שהרבש"ע יזכה אותנו שנוכל להתאחד. ואפילו אם ח"ו מדברים לשון הרע על החבר צריך לדעת שזה לא אבוד. צריך לבקש מהרבש"ע: סלח לי על כל מה שדיברתי, ולבקש מחילה מהחבר, ולהמשיך להתקדם הלאה. עד שנגיע לשלימות שנהיה בחינת "אדם", ע"י שהרבש"ע יזכה אותנו לתקן את פגם עץ הדעת וחטא העגל, ונוזכה לשלימות שהתפילות שלנו יתעלו, והרבש"ע יוריד את ביהמ"ק למטה והוא ישרה בינינו, והוא ילחם את המלחמה עם עמלק. את מלחמת עמלק אנו מוכרחים לעבור, לא שייך אחרת, כי עד שלא ימחה זכר עמלק איך אפשר שיהיה שמו של הקב"ה שלם. אבל כשאנו נהיה באחדות, ונחזיק אחד בשני שלא ניפול, נזכה להיות יחד עם כל הצדיקים אמיתיים, והם יתנו לנו זכות שנוכל לעבור את מלחמת עמלק בשלום, ונוזכה לשמוע בכל רגע של מחיית עמלק את השכינה הקדושה. אחרי

התכלית של הבריאה היא שאנו נגיע למדריגה הזו, ואז נזכה להפגש עם גדולי הצדיקים אחרי הפטירה שלנו, והם יצדיקו לנו את הדין ע"י שיביאו אותנו להישפט לפני כסא הכבוד, ולקליפה לא תהיה שליטה עלינו. ולא משנה באיזה אופן נפלנו, אף פעם לא מאוחר, ואנו יכולים להתחיל בכל רגע. ואם נתאחד אנו כולנו יהיה לנו יותר קל. כשיש לאחד כאב הוא זקוק להשיח את ליבו לפני החבר, וכשתהיה אחדות יכאב החבר את כאבו ולא ידבר עליו לשון הרע, כי כשהוא שומע את הכאב של החבר הוא שומע מזה את הכאב שלו עצמו. על זה נאמר "המתפלל בעד חברו הוא נענה תחילה", דהיינו כשאחד משיח את ליבו לפני רעהו החבר שומע את מצוקתו ומתפלל עליו, כי הוא לא שומע שחברו מספר על המצוקה שלו, הוא שומע את הכאב שלו עצמו. הוא כלל לא שומע שהחבר מדבר על הבעיות שלו, הוא רק אומר "אוי וי, הוא מספר לי מה קרה אצלי", ואז הוא מתפלל על הצרה שלו. הוא מתפלל על עצמו, אך בעצם הוא מתפלל על חברו, כי החבר הכואב מדבר אליו ומעורר אותו. ואדם כזה, ששומע מדברי החבר את הכאב שלו עצמו ומתעורר לתפילה - הוא נענה תחילה.

זוהי התכלית של הבריאה - שאנו נתאחד ביחד. וכשנתאחד ביחד, יש התחדשות בכל

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

ביחד את כל הניצוצות שפגמנו, ולא יאבד מאיתנו שום ניצוץ. אז יהיה בשלימות קומת 'אדם' מלפני חטא עץ הדעת, ואז נזכה ל"ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב", ונזכה לבית השלישי, ונזכה לאחדות השלימות, ותחית המתים, ושופרו של משיח, כולנו יחד במהרה בימינו. אמן.

שימחה זכר עמלק הרבש"ע יזכה אותנו ויוריד לנו את הבית השלישי שנבנה מהתפילות שלנו, כמו שמבקשים "ותערב לפניך עתירתנו כעולה וכקרבן", ואז יהיה שמו של הקב"ה שלם. כשהתפילות שלנו יהיו "כליל תקטר", הרבש"ע יקבל כל תפילה שלנו, ויזכה אותנו בשלימות בית השלישי, ונזכה ללקט

אגרת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

הניסיון, כפי שהקב"ה צמצם עצמו בדמות דיוקנו של אביו שנראה לו ליוסף הצדיק, כדי שיוכל להינצל.

ובאמת, הקב"ה שולח לנו יום ויום ושעה שעה כל מיני סיבות לקרבנו אליו, ולא חלי ולא מרגיש איניש עד כמה דמריה סייעא, ואילו היו נפקחים העיניים לראות הרחמים הרבים של הבורא עלינו, היה פינו מלא שבח והודאה לפניו, ודבר זה בוודאי מרחיק אותנו מן דאגות השווא של הבלי העולם, כי כל העולם כדאי הוא לנו, כי לאשר זאת היא בחינת משיח, אשר אין שטן ואין פגע, אבל יש רק כמיהת הנפש להתענג מזיו העליון. ובינתיים, בימים של עקבתא דמשיחא, מוטלת עלינו העבודה ביתר שאת, כי הניסיונות תכופים יותר וקשים יותר, ואשרי מי שיטרח כעת, שהוא בחינת ערב שבת, יאכל בשבת. והשי"ת יזכנו להגיע לכך ע"י מציאות עבודתנו.

אייר תשל"ז

לכבוד

...ולו יהא כדברו, שכל דאגותיו יצטמצמו על האחת, כפי שהוא מצטט מאמר חז"ל בא חבקוק והעמידן על אחת "וצדיק באמונתו יחיה".

כי הן אמת הדבר, שקניין האמונה הוא קנין הכללי, דבר הכולל את הכל, ועל אף שירושה היא לנו מאבותינו, הרי חייב כל אדם לקנות את האמונה בעצמו בתוכו ובבשרו, ולא מספיק שידבר מן האמונה אלא יחיה אותה.

ואיך יחיה אותה? הוא יחיה אותה ע"י שיתבהר לו היטב היטב שורש טבעו ועוצם מידותיו, אשר מבקש להנטותו מדרך החיים ואילולא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו ליצרו, כך מתגלית לו שורש חיותו ואחיזתו את החיים, איך שרחמיו המרובים מזמנים לו את הסיבה הנכונה בשעת

המשך פצוצים יקרים

עולת תמיד לדורותיכם פתח אהל מועד לפני ה' אשר אועד לכם שמה לדבר אליך שם (כט, מב) יש מרבתינו לומדים מכאן שמעל מזבח הנחושת היה הקב"ה מדבר משהוקם המשכן, ויש אומרים מעל הכפורת, הכוונה בזה למ"ד תפלה עדיפה אם כן מזבח הנחושת מקום העבודה עדיפה, ולמאן דאמר בית המדרש עדיפה מעל הכפורת מקום שמונה בו העדות והלוחות זה התורה וכבר הארכתי במקום אחר שתלוי אם מפסיקים מדברי תורת לתפלה (עיין אור שמה הלכות ת"ת א.ה.) והדברים ארוכים. (משך חכמה)

כי תשא את ראש בני ישראל... ונתנו (ל, י"ב) פרש"י כתרנו כשתרצה לקבל וכו' ונראה לי דכוונת הפסוק על פי מוסר אחד שאם המקבל אינו משפיע לאחרים נמנע ממנו השפע, וז"ש כי תשא את ראש כשתרצה לקבל, אז ונתנו שתתן לאחרים באופן שיהיה מעבר לשפע וק"ל. (תולדות יעקב יוסף)

זה יתנו וכו' (ל, יג) ודרשו רז"ל (מ"ת ט) כמין מטבע של איש הראה לו למשה ואמר כזה יתנו כמובא ברש"י שמעתי משל איש אחד למד אצל צורף אומנותו ואחר שלמדו האומנות רשם לו ברשימה סדר האומנות ולא רשם לו שישים גחלת של איש בתחלת המלאכה כי חשב שהוא העיקר ואין צריך להזכירו הלומד טעה בזה לסבר שאין צורך לגחלי איש ולא הצליח באומנות, הנמשל מובן שעיקר האומנות כשיש ניצוץ איש להתלהב. (בן פורת יוסף)

איש אשר יעשה כמזה (ל, לה) אמר מרן רבי ישראל בעש"ט אשר יעשה כמזה ולא באמת מן הלב אלא להריח בה שיצא לו שם בין הגדולים, ובזה גורם חלילה שנפגם אף שרשו שיש לכל אחד משבטי י-ה. (היכל הברכה)

ושמרו בני ישראל את השבת וכו' (לא, טו) עצבות קליפות החומר מעכב שמחת הנשמה בעשיית המצוה, לכך עצה יעוצה ושבחה הארץ שבת לה' (ויקרא כה) הכוונה שיעשה נייחא ושביטה לארץ שהוא החומר והגוף, לשמוח שמחה מגשמי ועי"ז תוכל הנשמה לשמוח ברוחניות, וזהו שבת לה' והבן. (תולדות יעקב יוסף)

ושמרו בני ישראל את השבת (לא, טז) באמת ע"י השבת יכולים להתחזק להשאיר הארת השבת גם בימי המעשה, כמו שכתוב בשם הבעש"ט על דרשת חז"ל וינפש - כיון ששבת וי אברה נפש, וקשה דזה אין מקומו לכתוב בשבת? הפירוש שע"י שאדם זוכר את זאת שאחר שבת יסתלק ממנו הארה זו לכן מתדבק בה ביותר. (שפת אמת)

ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת (לב, לב) כידוע שמחמת מעשה בני אדם נמשך לצדיק ההרהור על דרך ששמעתי על פסוק ואם אין מחני נא וכו' כי משה תלה הקלקול בעצמו שמן ההרהור שהיה לו נמשך להם המעשה, והקב"ה השיבו מי אשר חטא לי וכו' אדרבה מהם נמשך לך ההרהור עד כאן לשונו, והבן. (דגל מחנה אפרים)

נושא עון ופשע וחטאה ונקמה וכו' (לג, ז) אם חטא בלא דעת שהוא הירידה אזי תשובה מהני וכו', והבן שהוא כלל גדול וכו' (צפנת פענח)

ארך אפים (לד, ז) ארך אפים - מאריך אף ואינו ממחר ליפרע שמה יעשה תשובה, משל לאדם מי שיש לו חוטם ארוך אינו נח לכעוס כי העשן אינו עולה במהרה, גם אפים מלשון חוטם, וכן איתא בתיקוני זוהר חוטמא אריכא דא הוא ברנש דאית ביה רחמי וכו', וזהו ה' ה' א-ל רחום וחנון ומה היא ? ארך אפים ! כנ"ל. (ביאורי מהראי)

וחטאה ונקמה (לד, ז) חטאה אלו השגגות ולמה תנא שגגות לבסוף שמשנה רבינו ע"ה ביקש שיהפוך זדונות לשגגות ונקמה. (לקט יושר)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050

5829688 - 02 פקס: 5325477 - 02

ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

